

A Győrszentiváni
Keresztelő Szent János Plébánia

HÍRADÓJA

Megjelenik alkalmanként.

XX. ÉVF. 2. SZÁM
2015. DECEMBER

Várákozás a Lélek dallamaival

Mindenki vár valamit. A gyerekeknek jó, ha távlatokat állítunk fel, így könnyebben igazodnak el a világban. Nekik még sok minden megfoghatatlan. Ne aggódj, akkor jövök érted, ha már felébredtél az óvodában – mondják a szülők a reggeli elválásnál. Ez így helyes, mert a gyerekek nem tudják, csak érzik az időt.

Az adventi időszakban a gyertyák növekvő fénye mutatja, hogy egyre közelebb van Jézus születésének ünnepe, közeledik az idő. A születés misztériumát nem meseként, hanem igaz történetként kell elmondani a gyerekeknek. A várákozásban, az elcsendesedésben legfontosabb lenne az ajándékozó szeretet átadása. Nem kellenek ehhez tárgyi dolgok. A Lélek gyümölcseinek megtalálása és ezek nevelgetése a tiszta szív ajándékát adják mindenkinek.

„Teremjetek mindig jó gyümölcsöket,
Jézus Krisztus erre biztat bennünket.
Jóság és szívesség, türelem,
békesség legyen szívünkben” – szól a kishittanos dal.

Bármely, Isten szeretetét sugárzó szép dallam a szívünkig hatol, bebalzsamozza lelkünket, egész életünk során, és imádságos hidat alkot Isten és ember között. A zenében érezhetjük lelkünk rezdüléseit. Az adventi visszafogott, Jézust váró dallamok éneklése, meghallgatása megszépíti, elmélyíti a várákozás napjait. Segít, hogy karácsony ünnepén zenghessük örömről: megszületett a Megváltó. Az ünnep fényeiben gyerek, felnőtt érzi: eljött az idő, amit vártunk. És énekelünk az angyalokról, a Kisdedről, Máriáról.

Hálát kell adnunk, hogy Isten elküldte egyszülött Fiát, üdvösségünkért. Mindent meg kell tennünk, hogy dallamokkal kísért életünk végén úgy állhassunk Isten előtt, ahogy a gyermekek csodálják, és tiszta szívvel szeretik Jézust a betlehemi jászol misztériumában. Addig is hittel kell bízni a Mennyei Atya irgalmas szeretetében, az örök életbe vetett hit reményében. Mert elérkezik az idő, amikor talán mi is hallhatjuk az angyalok dicsőítő énekét, Jézus közelségében.

„Énekeljete az Úrnak és áldjátok nevét,
naponként hirdessétek üdvösségét.”
Zsoltárok 95,2

Burger Gáborné

Szent Márton emlékév

A Magyar Püspöki Konferencia Szent Márton születésének 1700. évfordulója alkalmából hirdette meg a Szent Márton-évet, a kormány pedig márciusban nyilvánította emlékévvé 2016-ot, amelynek megnyitására ünnepi szentmise keretében került sor november 11-én a pannonhalmi bazilikában. Ezen a bencés kongregáció tagjain kívül több más szerzetesrendi és egyházi előljáró, és számos világi vezető, köztük Áder János köztársasági elnök is részt vett. Mivel a területi apátság egyházközségeinek képviselői is meghívót kaptak, Albert atyával én is részt vettem a nyitórendezvényen. Dr. Várszegi Asztrik főapát köszöntötte az egybegyűlteket és felhívta a figyelmet a Szent Márton-év két fókuszpontjára: a párbeszéd és a közösségépítés fontosságára.

Erdő Péter bíboros-érsek homíliájában a szent életét állította példaként az ünneplő közösség elé. Kiemelte, hogy Szent Márton a súlyos válsággal küzdő Római Birodalomban született mindössze három évvel a keresztényüldözéseket lezáró milánói rendelet után, amikor a lakosság nagy része még nagyon messze volt a kereszténységtől. Márton édesapja katonatisztként is inkább a háború istene után nevezte fiát Martinusnak, aki a család észak-itáliai éveitől kezdve ismert meg a kereszténységgel. Tíz éves kora körül már szeretett volna keresztségre jelentkezni. Korkedvezménnyel már tizenöt éves korában belépett a hadseregbe, hogy hivatásos tiszt legyen, és 20 éven át szolgált a hadsereg kötelékében. A keresztséget valószínűleg csak 22 vagy 23 éves korában vette fel, s még ez előtt történt az a híres esemény, amikor is Márton megosztotta köpönyegét a didergő koldussal. Csodálatos eseménynek tartották kortársai azt is, ahogyan sikerült leszerelnie a hadseregből, ugyanis abban az időben az egyházi szabályok tiltották a katonák felvételét a klérusba. Ez egy csata után történt, amikor a tábornok gyávának titulálta, ezért - nem féltve az életét - fegyvertelenül, csak a kereszt jelének védelmével ment ki a barbárok arcvonala elé, akik ennek hatására békeköveteket küldtek. Hilarius, Poitiers püspöke vette fel a klérusba, ahol diakónussá, majd pappá szentelt. Abban a korban furcsa módon a városban kívül lakott, pedig a IV. században a kereszténység többnyire városi vallás volt. A falusiak pedig még a hagyományos pogány kultuszt követték, vagy ha keresztények voltak is, igen keveset tudtak a hitről. Felismerte a falvak lelkipásztori gondozásának szükségességét. Szerzetes módjára élt tanítványai körében, hirdette az evangéliumot a környék lakóinak. Már ekkor terjedni kezdett csodáinak híre, melyeken keresztül megmutatkozott az isteni irgalmas szeretet mélysége. Ilyen a híre Mártonnak, mikor meghívják Tours püspökének. E küldetését újszerű, személyes és nagyszabású tettek jellemezték, melynek fő koncepciója a vidék evangelizálása volt. Ennek keretében látogatta a környék falvait, ismerte a szegények és a rabszolgák nyomorúságát. Felismerte, hogy a városi papi testületeken kívül a vidéki közösségekbe is jól képzett papokat kell küldeni. Ez az a folyamat, amit ma a plébániarendszer kialakulásának nevezünk. Ehhez alkotta meg egész Galliában elsőként azt a központot, ahol a klérusokat az egyházmegyei

szolgálatra kiképezték. Fontosnak tartotta, hogy a papság egyszerű életet éljen, de könyveket másoltatott a munkájukhoz, mert igazhitű és jó prédikátorokat akart képezni. Püspökként is katonás, bátor és a püspöktársai előkelő életmódjától távol álló, az egyszerű földművesekhez hasonló puritán életet élt, harcolva a keresztény köntösben megjelenő babonáság, a nyomorúság és minden fajta gonoszság ellen. Ez az emberközeli élet a szegények szeretetét is jelentette, amiért is szívükbe zárták az emberek. Erről szólt az ünnepnapra evangélium is, amely szerint az idők végén az Emberfia számon kéri, hogy tudtunk-e önzetlenül segíteni, mások javát akarni és szolgálni, egyszerűen a Márton által is hirdetett hitünk szerint élni, amire ma nagy szükség van a világban.

A bíboros úr e gondolatok mentén kérte Szent Márton közbejárását népünkért és minden emberért, hogy hitünk fényében értelmét lássuk minden emberi erőfeszítésnek és el tudjuk végezni a magunkra és nemzetünkre háruló munkát e válságoktól terhelt körünkben.

A több száz meghívott vendég most hallhatta először Orbán György kimondottan erre az alkalomra írt Missa Sancti Martini című művét, amelyet az Officina Mariae kórus és zenekar adott elő.

A szentmise végén Áder János - Asztrik főapát felkérésére - megnyitotta a Szent Márton-évet. Ünnepi beszédének mottójául a még katonaként szolgálatot teljesítő Szent Márton idézet szolgált: „A Krisztusi ember félelem nélkül tud szembe nézni minden veszedelemmel, mert tudja, hogy Isten ott áll szolgája oldala mellett, életben és halálban.” Úgy fogalmazott, hogy Szent Márton életét a hitben való bátorsága és a mindenki mással szemben tanúsított nagylelkűsége tette különlegessé. Ő egész életét felebaráti szeretetének szentelte attól kezdve, amikor még keresztsége előtt egy

fagyos éjszaka katonai szemleútjat során megosztotta köpenyét a fázó koldussal. A krónikák bőséggel sorolják erényeit, természetességével erős közösséget épített, szerény és tiszteletre méltó vezetőként kormányozta a rábízottakat. Nem véletlenül lett halála után hamarosan Európa egyik legtiszteltebb szentje, akinek nem kellett mártírhalált halnia. Példát adott hősiességre, a félelem nélküli életre, a kitartásra, bátorságra, jólelkűségre és lett ezért számos élethivatás (katonák, szerzetesek, földművesek és borászok) védőszentje, de mindenkinek felett a szolgáló szeretet szentje. Itt született Pannóniában 1700 éve, s bár élete egészen rövid részét töltötte e vidéken, mégis mi, magyarok magunkénak valljuk egy római család sarját, Gallia hittérítőjét, Tours városának püspökét. A mai Pannonhalma hegyét Géza fejedelem több mint ezer éve Szent Mártonnak szentelte, és bencés apátságot alapított egy erős ország büszke támaszául. Tudta, hogy a formálódó Európa a királyok patrónusát, a keresztény uralkodói erények őrzőjét tiszteli Szent Mártonban, és erre a jó hagyományra akarta alapozni Magyarországot. Ezen atyai szándék tükröződik Szent István király intelmeiben.

A Porta Speciosa (Pannonhalma) Szent Márton ábrázolása

A pannonhalmi Bencés Apátság szelleme ugyanezen időtálló erényekből táplálkozott, és ezért lettek Szent Márton örökségének őrzőivé és minden történelmi viharban az ország lelki támaszává, ahol ma sem szűnnek imádkozni az ország fennmaradásáért, s

példájukkal ma is figyelmeztetnek minket az örök értékekre. E monostor szerzetesei több mint ezer éve tanítják a magyaroknak a keresztény hitet. Ahogy II. János Pál pápa 1996-ban a milleniumát ünneplő Pannonhalmát meglátogatva fogalmazott: „mint hegyre épült város”, mint „fényforrás e vidék az egész nemzet számára”. Nekünk, XXI. századi magyaroknak itt, Európában és a Kárpát-medencében meg kell mutatnunk, hogy megértés van bennünk a körülöttünk élők gondjai iránt. Az alázat nem divatjamúlt tulajdonság. A több mint ezeréves kultúránk ma is alkotó erő, a hagyomány nemcsak köt a múlthoz, de megtart a jövőben is. Az emberi munkának ma is célja, értelme és becsülete van.

A Szent Márton-év fontos üzenete, hogy gazdag szellemi örökségünk nemcsak kulturális értéket, hanem az erkölcsi tanítások folytatását is jelenti, és gyönyörű országunkban minden adott ahhoz, hogy a jóság és tisztesség közösséget formáljon.

Szent Márton ma is jelen van a Pannonhalmi Főapátság jelenében, az ősi falakban és a megőrzött szellemiségben, az imákban és a munkában. Ott lesz a Szent Márton-év minden eseményében: amikor a szorgos kezek ételt osztanak, amikor a hagyomány megelevenedik, amikor az összetartozásról beszélgetünk, amikor a művészet megérint minket, amikor közösen emlékezünk, és amikor áldást kérünk a magyarok jövőjére.

Személyes élményként említem meg, hogy a szentmise és az ahhoz kapcsoló nyitórendezvény az emlékév egyik legfontosabb üzenetének megfogalmazott közösségi élményt testesítette meg, amelyért Szent Márton is rengeteget küzdött. Ahogy bevezetőben is említettem, számos egyházi és világi vezető jött el, hogy jelenlétével is hangsúlyozza az esemény fontosságát. Ezt a törekvést a szervezőmunka és a rendkívül igényes alkalmi kiadvány is tükrözi.

Bízom benne, hogy mind az egyház keretein belül és azon kívül is kialakul egy gyümölcsöző párbeszéd, amely valóban az egyes emberek, a különféle közösségek, az egész nemzet és az egész emberiség spirituális és anyagi jólétét szolgálja. Remélem, hogy mind az egyházi, mind pedig a világi vezetők - megértve az idők szavát - Szent Márton nyomdokain indulva nem csak beszédekkel, hanem tevékeny szeretettel dolgoznak a rájuk bízottakért.

Az emlékév eseményeivel kapcsolatos információk elérhetőek a www.szentmartonev.hu honlapon.

Liziczai Ákos

Szent Márton-ima

Krisztus Urunk, Te hívtad meg Szent Mártont arra, hogy múltékony sikerek helyett mások üdvösségéért küzdjön.

Benned bízott a veszély idején, hozzád imádkozott földre borulva, neked adott hálát az életért, a Te arcodat ismerte fel a szenvedőkben, a puszta magányában is Téged keresett.

Alázatosságával és egyszerűségével a Te példádát követte. Te óvtad meg az életét, hogy bajtársait szeresse, a betegeket áldásával gyógyítsa, a szegényeket javaival támogassa, megtérő testvéreit irgalmasan visszafogadja, az őt meghallgatókat evangéliumodra tanítsa, hogy sokakat megnyerjen, és hozzád vezessen. Add meg nekünk, hogy az ő példájára megtanuljunk alázattal és szüntelen imádságban élni, hogy soha ne győzze le bennünk a reményt a félelem, hogy szeretetünkről ismerjen meg bennünket minden ember, és hibáinkból megtérve eljussunk az örök életre. Amen.

/az idézett imádság a Szent Márton-évre kiadott liturgikus füzetben található./

Kedves olvasóink eddigi támogatását, egyházközségünknek szánt adományait köszönettel vettük, és ezután is kérjük az alábbi számlaszámon:

**Alapítvány a györszentiváni Keresztelő Szent János
plébániatemplom restaurálására**

Bankszámlaszám: 10918001-00000011-55270003

10 év a Szent Margit imacsoporttal

A lelkeségi mozgalmak erősítik, felpezsdítik egyházunkat, a hívőket a plébániák életébe tevékeny résztvevővé hívják.

Szentivánon a győri Szent Anna templom gitárosai révén szerveződött a Szentlélek szeminárium. Mi a második csoport voltunk. Három hónap alatt a tanítás, tanulás, szentírásolvasás, imádság célja volt közelebb kerülni Istenhez, lerakni életünk ránk nehezedő és visszahúzó terheit és közösségbe jutni a többi résztvevővel.

A küldőmise után megalakult csoportunk azóta is szerdánként találkozik az esti szentmisén és utána a plébánián. Az együttimádkozás után beszélgetés következik. Az evangéliumokat, a Jelenések könyvét, Ferenc pápa: Az evangélium öröme kezdetű buzdítását, Maurus atya egyik könyvét is olvastuk és átbeszéltük már ez alatt a tíz év alatt.

Szavakkal nehezen kifejezhető kapocs alakult ki köztünk, amit a közösség tagjai a következő mondatokban fogalmaztak meg:

- egymás felé feltétlen bizalommal fordulunk,
- elfogadjuk egymást és figyelünk a másokra,
- szeretetközösségben fordulhatunk Istenhez, kérhetjük segítségét hazánkért, családjainkért,
- az imádság erejében bízva imádkozunk egymásért, közösen imádkozunk másokért,
- hálát adunk a meghallgatott imákért,
- sokkal jobban észre vesszük a körülöttünk élők örömét, bánatát, együttérzőbbek lettünk,
- egymástól tanulunk, az olvasott gondolatok mindenkit másként érintenek meg, ki a cselekvésre buzdítást hangsúlyozza, mások a gondolkodás, elmélyülés felé indulnak, de megtanultuk meghallgatni és meg is fontolni a társunk szavait,
- az együtt énekelt dalok felvidítanak bennünket, ismerjük kinek-kinek a kedvencét.

Erőt és biztatást Jézus szavából merítünk: ahol ketten-hárman összejönnek az Ő nevében, közöttük van.

Szent Margit imacsoport

Színes, pompás!

Tíz éves a cursillo-mozgalom Győrszentivánon

Kedves Testvérek!

Amikor a cursillo-mozgalomról szeretnék megemlékezni, akkor azzal szembesülök, hogy ez nem is olyan egyszerű. Ki mit kapott attól a három naptól és egy estétől, amikor részt vett ezen a lelkigyakorlaton, olyan egyedi és személyhez kötött, hogy mindenki tanúságtételét ide kellene sorakoztatni. Erre nem elegendő ez az alkalom, azonban néhány cursillista megosztotta gondolatait, hogy mit kapott a cursillótól. Régi és „friss” cursillisták vallanak, arról, hogy mit jelentett számukra ez a lelki gyakorlat. Miért érzik, hogy gyökeres változást hozott imaéletükben, hitüket megerősítette, hitüknek új erőt adott.

„Ha nem használjuk a ruhát, belemegy a moly” - hangzik el a cursilloban többször is ez a megállapítás. Vagyis, apostolkodnunk, toboroznunk kell! Hatalmas volt az örömöm, amikor több testvért is el tudtam hívni Kőszegre a cursillora a győrszentiváni káplánságom alatt. Gondoltam meghívok embereket, hogy ők is éljék át azt az élményt, amit én is átéltem 1997-ben. Leginkább azért vagyok hálás, mert így 10 év távlatában, még mindig működik a cursillos csoport Győrszentivánon, s aminek még jobban örülök, hogy van egy nő szolgáló törzs is, évente visszajárnak Kőszegre szolgálni. Örömet még az is fokozza, hogy mindig hoznak magukkal új jelölteket és új törzstagot. Hálát adok az Istennek, hogy egyéves szolgálatom után Győrszentivánon, a cursillos csoport 10 év után is még létezik és nemhogy csak létezik, hanem apostolkodik. Isten segítse további munkátokat! /Juhos Ferenc SVD/

„A cursillo rádöbbsentett a hiányosságaimra. Ugyanakkor útmutatást is kaptam látóköröm szélesítéséhez. A vezetők által megismerhettük a problémák újszerű megoldását. Pl. szeretet, család, példamutatás. Köszönöm azt a négy napot, amit önismerettel, testvérek megismerésével tölthettem. De colores!” /Németh Jenőné Gyöngy/

„Egy kedves invitálás után, melyet a Skaper Zsuzsától kaptam, úgy döntöttem, hogy meg kell tapasztalnom azt a „titokzatos élményt”. Így hát eldöntöttem, hogy rászánom a hétvégémet. A cursillo azonban egy élmény, amit át kell élni. Itt felkészülhet az ember az élet „zarándoklatára”, megpróbál hiteles keresztényként élni. Itt őszinte és természetes barátokat ismertem meg. Nem csak vallásos embereknek szól, hanem mindenkinek, akinek nyitott a szíve és őszintén keresi az élet értelmét. Én személy szerint

nagyon örülök, hogy részt vehettem e titokzatos, próbára tevő, de egy életre szóló élményben.” /Szántóné Anikó/

„Nehéz belekezdenem, mert óriási változást hozott az életemben. Főleg úgy, hogy én tavasszal voltam, a férjem meg követett ősszel, és ő is elvégezte. Úgy magától érezte, hogy ezt neki is át kell élnie, és így a férjem még jobban a lelki társam is lett. Sokszor észrevesszük, napközben is, gyermeknevelésünkben is, mondatainkban is szerepelnek a Biblia mondatai. A mai napig három időset gondozok, nagyon szeretnek, sokat beszélek nekik arról, amit a cursillon tanultam. A miséket is más szemmel látom, megváltozott az életfelfogásom, a mindennapjaimat is máshogyan élem meg. Egy műtét miatt nagyon sokat szenvedtem, de szótlanul viseltem, a nővérek csodálkoztak is, ők nem tudták, hogy én egész nap az ablakon bámultam ki az ágyból, és egész nap csak imádkoztam. Tudom, hogy az iszonyatos fájdalmakat a Jóisten segítségével tudtam csendben elviselni. Egy mondattal összefoglalva: erős hitű, emberszerető, jó családanya és Isten hűséges szolgája lettem. Az utóbbi 4 évben sokat voltam beteg, de gyógyulásomat Kőszegen szeretném Atyáknak megköszönni. /Szántóné Éva Mocsáról/

„Az első alkalom a cursilloval megnyitott egy utat, hogy „gyakorló” keresztény legyek. Két év tanulás után katolizáltam. Olyan lelki vezetőt kaptam, aki ma is segítségem, iránymutatóm a hitéletemben. Közösségbe kerültem, melynek tagjai fontosak számomra, és akik közül többekre változatlanul számíthatok, ha bajban vagyok, és osztoznak örömben. Egyébként hihetetlen, hogy a tíz évből már nyolc éve én is a csoport tagja vagyok. /Tóthné Székely Zsuzsa/

„Azt kérdezitek, hogy mi fogott meg a cursillo három és fél napja alatt? Nem akarom olcsó válasszal elütni a kérdést, de idekíváncozik a klasszikus válasz. „Hazamegy a nagymama a miséről. A fia megkérdezi: Édesanyám, miről prédikált a plébános úr? Nem tudom fiam, de szíp vót.” De komolyra fordítva a szót. Tetszett a pontos napirend, az együttlét, a közös imádkozás, étkezés – mintha szerzetesek lettünk volna. Tetszettek az elmélkedések, amelyek hatására elmélyült a hitünk. Ezt az élményt nem tudom leírni, ezt át kell élni. Meg is kellett szólalni! Kérdezem én, amikor az emelkedett érzések majd szétvetik az ember keblét, hogy lehet akkor megszólalni? Valahogy azért sikerült.” /Nagy Sándor/

„Megmutatta az utat, amelyen akár én is járhatok. Lehetőséget adott arra, hogy újra gondoljam a hitemet, a keresztény életem mibenlétét. Emellett közösséget adott, közösségben megélt hitet, egymásra figyelmet, szeretetet. /Nyáriné Mónika/

„...akkor a Mennyei Atya belenyúlt az életembe és elhívott Kőszegre... azt akarta, hogy ismerjem meg testvéreimet, azt akarta, hogy tudjam és érezzem, soha nem vagyok egyedül... Kőszeg után ismét kézbe vettük a Bibliát. A plébániai közösségben kéthetente olvassuk a vasárnapi evangéliumot, így elmélkedésünkre, mintegy válaszul megkapjuk a vasárnapi szentbeszédet. Vannak részek, melyeket már sokadszor olvasunk, de aktuális élethelyzetünk miatt mindig mást tanítanak, mindig másra irányítják a figyelmemet. Otthonomban ma már szinte minden napot a napi evangéliummal kezdek, amit e-mailben kapok a mocsai csomagban. Ha reggel el tudom olvasni, igyekszem az egész napomat hozzá igazítani. Ha este jutok hozzá, segít átgondolni a nap eseményeit.” /Skaper Lászlóné Zsuzsa/

Az elmúlt 10 évben minden évben bővült a cursillisták száma egyházközségünkben. Nemcsak a Keresztelő Szent János imacsoportban imádkoznak cursillisták rendszeresen, közösen és élük keresztényi közösségi életüket, hanem a többi, működő imacsoportok tagjai között is számos cursillista vesz részt az imaéletben.

Két alapgondolatot szeretnék kiemelni, ami segít minden nap továbbmenni az úton: Krisztus és én abszolút többségben vagyunk! Krisztus számít Rád! – mindkét gondolat kifejezi a cursillo lényegét: Isten velünk van, és keresztényként építjük Isten országát már a földön: imádkozással és tetteinkkel.

Isten kegyelme segítse és erősítse meg hitünket, adjon erőt mindennapjainkban és őrizzen meg bennünket, hogy cursillista lelkülettel építsük közösségeinket.

PK

Közös ünnep a Pannonhalmi területi apátság plébániáinak Szent Erzsébet napján

Több éves múltra tekinthetünk már vissza e nap megünneplését illetően egyházmegyénkben. Évről-évre mindig más egyházközség ad otthon a közös találkozónak.

Idén a Ménfőcsanakai plébánia templomában gyűltünk össze közös szentmisére, utána pedig agapéra – szeretetvendégségre, beszélgetésre.

A szentmisét Főapát úr mutatta be az egyházmegye lelkipásztoraival és diakónusaival együtt. Jó érzés volt a tárt kapuk látványa, amikor megérkeztünk: a szíves fogadtatás, eligazítás a helyiek részéről. A templomot teljesen megtöltöttük – sokan voltunk! A liturgiát ünnepélyessé tette több generáció részvétele pl. az éneklésben. A hagyományos népénekek orgonával, az egészen fiatalok közös éneke hegedű kísérettel /népzenei stílus/, és a helyi gitáros énekkar áldozás után elhangzott imádsága a szeretet tevékeny megéléséről.

Főapát úr homíliája - mint mindig - a maga egyszerűségében volt nagyszerű. Szent Erzsébet életéből felvillantott olyan eseményeket, melyeket „mi idősebbek” már jól ismerünk, de tartogatott olyat is, amely újdonságként hatott, ill. minden korosztálynak jelentős lehet. Szent Erzsébet „az irgalmasság testi szolgálatát végezte”. Érzékenysége a szegények, rászorulóknak iránt már-már az „esztelenség határát” súrolta. A pápa külön gyóntatót nevezett ki számára, hogy ez a nagyfokú érzékenysége ne veszélyeztesse férje, gyermekei vagyonának elosztását, „eltékozlását”. Ez a rendelkezés az akkori kor követelményeinek felelt meg. Erzsébet Assisi Szent Ferenc elkötelezettje volt. Szemlélődő imádságaiban „arca csodálatos fényben tündöklött, ragyogott”. Csak az tudja egészen másnak szentelni életét, aki teljesen Istennek adta önmagát! Befejezésként feltette a kérdést: a mai ember számára, a mi számunkra mit is jelent ennek a középkori szentnek a példája? Keressük mindennapjainkban azt a percet, amikor Isten felé tudunk fordulni, nemcsak kéréseinkkel, de hálánkkal. Jézust kövessük az egyszerűségben, a tőle kapott ajándékainkat pedig adjuk, osszuk tovább!

A szentmise felajánlási részénél az összegyűjtött pénzadományok jelentették a mi adományainkat, melyeket az egyes egyházközségek képviselői vittek az oltárhoz. A Fóti gyermekotthon lakóinak szánjuk ezt a gyűjtésünket.

A szentmise végén a már hagyománynak számító „rózsátadás” következett. A jelenlévők közül az Erzsébet nevet viselők egy-egy szál rózsát kaptak Főapát úrtól. Társammal kicsit „irigykedve” megjegyeztük, hogy ezen esetleg lehetne változtatni, talán úgy, hogy más nevek is szerepelhetnének időszakonként.

A templomból kifelé jövet emlékként Szent Erzsébet-képet osztottak, melynek hátoldalán egy szép imádságot lehet átmélni, amiről sajnos többen lemaradtunk, mert elfogyott. De ígéretet kaptunk, hogy utólagosan részesülünk ebben is.

A szeretetvendégségre a régi iskola épületében került sor, ahol a terülj-terülj asztalokon sok-sok finomsággal kedveskedtek vendéglátóink. Bőven volt enni-innivaló, mely azt bizonyította, hogy a falu összefogott. Ez számunkra is példa lehet, ha majd „ránk kerül a sor”, a mi egyházközségeinkre, akkor mi is hasonlóképpen fogadjuk a hozzánk érkező testvéreket.

Ünnepelve, de egyben feladatot kapva térhettünk haza, azzal az indítással, hogy mindenki keresse a játékoskodás lehetőségét.

Markóné

Nemzetközi Ministráns Találkozó Róma, 2015

Nagy megtiszteltetés volt, hogy e neves eseményen én képviselhettem Győrszentivánt. Róma nagyon szép város, az emberek vendégszeretők, és az egész város tele van régiségekkel, látnivalókkal.

Mégis a legnagyobb élmény a ministráns-találkozó volt számomra. Nagyon jó volt személyesen is látni Ferenc pápát. Jó érzés volt, hogy több mint 400 magyar ministráns gyűlt össze a találkozón, de nem csak Magyarországról, hanem az egész világból. Voltak olyanok, akik Amerikából jöttek el.

A találkozón csak egységes mintájú kendővel lehetett részt venni. Minden nemzetiségnek külön színe volt. Volt egy feladat is, cseréljük el a kendőnket egy másik nemzetiségű ministránssal. Ezt egy kicsit továbbfejlesztettük, és a megszerzett kendőkkel fotózkodtunk, és továbbcseréltük azokat egy másik színűre, és így tovább. Ilyen kendőt maga a pápa is kapott, azonban az övé fehér volt. De ő sem volt kivétel a „játékból”. Az egyik szerencsés német ministráns cserélhetett vele. Nagyon nagy élmény lehetett számára.

Amikor a kivetítőn látszott, hogy fekete kendő van a pápán fehér helyett, akkor a németek hangos ujjongásba kezdtek.

A szentmisén nem csak olasz és angol szövegek voltak, hanem minden résztvevő nemzet nyelvén volt egy-egy miserész (a szentlecke magyarul volt).

Számomra ezek voltak a legnagyobb, legjobb élmények ezen a találkozón, köszönöm a plébániának, hogy részt vehettem rajta.

Udvardi Máté

Római zarándoklat

Várakozásteljes izgalommal szálltunk fel a buszra, mely a szombat esti szentmise után indult. Tudtuk, hogy az éjszakát a buszon töltjük, de mi nem csüggedtünk. A hosszú úton mindnyájan lelki erőt merítettünk az imádságokból a hosszú útra. Tizenhárom óra után kissé fáradtan érkeztünk meg a Szent István zarándokházhoz, Róma külvárosába.

Rómát leginkább egy hatalmas szabadtéri múzeumhoz hasonlíthatnánk. Aki beteszi a lábát ebbe a városba, az rögtön rájön, hogy igaz a mondás, mely szerint „Rómát nem lehet egy nap alatt megnézni”. Annak is fel kell állítania egy fontossági sorrendet, aki

egy meghatározott témakör, például a képzőművészet, vagy az építészet iránt érdeklődik, vagy éppen Rómát, mint a Katolikus Egyház szívét szeretné megismerni. Persze az ember a történelem emlékeibe is lépten-nyomon belebotlik, azok is, akik nem keresik azokat. Szinte minden sarokra jut egy nevezetes szobor vagy szökőkút.

Az öt nap során megcsodáltuk Róma legszebb és legszpirituálisabb templomait, a négy patriarchális bazilikától (vatikáni Szent Péter-bazilika; a Falakon kívüli Szent Pál-bazilika; a lateráni Keresztelő Szent János-főszékesegyház, mely a rajta levő írás szerint a világ összes templomainak anyja és feje, s egyúttal a pápa püspöki székesegyháza; a Santa Maria Maggiore-bazilika, melyet a csodás augusztusi hóesésről Havas Boldogasszony templomának is mondunk), a kisebb, de annál bensőségesebb templomokig. A Szent Anselmo tanulmányi házban megismerhettük a bencés rend római szolgálatát. A Szent Benedekről elnevezett kis templomban a templom őrzője kitörő lelkesedéssel fogadta a magyar zarándokokat. Miután bemutatta a templomot, kérte, hogy énekeljünk el magyarul egy éneket.

Minden napunkat szentmisével kezdtük, vagy zártuk le. Az egyik különleges alkalom volt, amikor a Szent Péter bazilika Magyar Kápolnájában vehettünk részt szentmisén. A kora reggeli órákban a szinte üres Szent Péter tér és Bazilika olyan meghittséget

sugárzott, amelyet a későbbi órákban, mikor turistalátványossággá vált, már nem nagyon lehetett érezni. A Vatikáni múzeumban az idegenvezető hölgy óriási tudása, kedvessége és persze a műkincsek látvány feledtette velünk a kibírhatatlan hőséget és embertömeget.

Róma legnépszerűbb találkozóhelyeinek és a nyüzsgés központjának azért ma is a város főbb terei (legfőképpen a Piazza di Spagna) számítanak, melyeket egy esti fakultatív séta keretében néztünk meg.

Albert atyának köszönhetően római utunk nemcsak turistaút, hanem igazi zarándoklat lehetett. Köszönet a minden precizitást felülmúló zarándokkönyvért, melyben zsolozsma, énekek (gitáros és orgonás), imádságok, kis olasz szótár és minden egyes hely ismertetője, térképek is helyet kaptak.

Köszönet a két buszvezetőnek is, akik minden nap beszállítottak minket a római belvárosba, majd este vissza a szállásra.

Azzal kezdtem a beszámolót, „hogyan lehet Rómát egy nap alatt megnézni”, akkor most helyesbíték: „öt nap alatt sem”. A leírásom pedig csak töredéke annak az élménynek, amiben részünk volt. Akár bedobunk egy pénzérmét a Trevi-kútba, akár nem, biztos, hogy vissza akarunk majd térni újra és újra, hiszen mindig marad még felfedeznivaló.

Kiss család

Nyári táborozás a plébánián

Júniusban véget ért a tanév, ezzel elkezdődött a diákoknak a várva várt szünidő és táborozások. Én is feliratkoztam a plébánián tartott júniusi angol és foci, és a júliusban lévő mesetáborokba.

Nagyon jól éreztem magam mindkét táborban. Az angol-foci táborban a plébános „bácsi”, Ili néni, Ági néni és Sándor bácsiék sokat foglalkoztak velünk és türelemmel voltak, pedig elég elevenen viselkedtünk. Sokat játszottunk a plébánián lévő két kutyussal, Pannival és Buksival. Finom tízórait és uzsonnát készítettek nekünk, ebédelni pedig autóval vagy gyalogosan mentünk a Kék golyó étterembe, ahol kedvünkre való ebédrel vártak minket.

Délután a focipályára mentünk focizni, ahol mindenkinek jól esett egy kis mozgás.

A mesetábor is ugyanolyan jó volt Reni nénivel. Én már tavaly is voltam, és nagyon jól éreztem magam, ezért idén is elmentem. Rengeteget játszottunk és élvezettel hallgattuk a Moha bácsiról szóló meséket. Finom tízórait és málnaszörpöt kaptunk, mert sajnos csak délig tartott egy-egy nap programja. Mi egész nap ott maradtunk volna, mert annyira jól éreztük magunkat.

Jó kis csapat volt, úgy búcsúztunk mindkét táborban, hogy jövőre ismét találkozunk. Köszönöm mindkét táborozó csapat

nevében azt a két szép felejthetetlen hetet, amit eltölthettünk a plébánián, és azt a sok türelmet és szeretetet, amit kaptunk.

Bálint Áron, Váci iskola 3. B

Etika-angol-foci tábor

Etika: Ilyen élményben még nem volt részem, mint ebben a táborban. Ebben az öt napban három olyan nap volt, amiben élvezni lehetett a Biblia lapjait, történeteit. Eddig még nem tudtam, hogy Jákobnak 12 gyermeke volt, köztük József. Azt sem tudtam, hogy Jónást lenyeli egy cethal. Szóval az etika rész megismételhetetlen volt.

Angol: Pear, train, fogalmam sem volt mit jelentenek, mert eddig csak németet tanultam. De ezen a két napon megmutatták nekem, milyen könnyű az angol.

Az énekek sem maradhattak el. Az „Old MacDonald had a farm” az egyik legvidámabb közülük. Hol macskák, hol kutyák, hol más állatok mutatják meg a hangjukat. Persze volt nagy nevetés, amikor ott tartottunk: „miau, miau...” és közben Albert atya kutyája ugatott: „vau, vau” - még a következő körben is nevetgélünk.

Foci: Kapusnak lenni véleményem szerint csodás, de védőnek és csatárnak lenni sem utolsó. Gólt lőni, és azt kivédeni jó dolog, attól függ, honnan nézzük. De a futás, bemelegítés elmaradhatatlan. Igaz, pénteken a bemelegítés egy kör helyett négyet futottunk, kicsit az én hibámból is, mert engedély nélkül egyet tusoltunk a slag alatt, ezért kellett a plusz kört mennünk.

Egyéb: Jövőre iratkozzatok be az Etika-angol- foci táborba! Nem fogjátok megbánni!

Darázs Anna 2. osztályos tanuló

Gyerekszáj - manapság

Nagybőjtben az aktuális történetet olvastam fel az óvodás hittanosoknak, majd megkérdeztem tőlük:

- Kik szerepeltek a történetben?
- Jézus. A tanítványok. Emberek.

Egyszer csak közbe kiáltott egy kislány:

- Meg ott volt még a Spilátus is!

Valahol, egy hittanos kisóvodás kórházba került, ahol inhalálással akarták kezelni, ami sehogy sem sikerült. A nővérek így bíztatták:

- Ne félj nem fog fájni, ez csak egy inhaláló készülék.
 - Nem, nem, nem akarom! Jézus is inhalált halt, mert keresztre feszítették.
-

A szentmiséről beszélgettünk a gyerekekkel. Sorolták: szeretik a szép énekeket, a gyertyákat, a képeket stb.

Az egyik kislány így szólt:

- Én azt szeretem legjobban, amikor kimegyünk az oltár elé, és a pap bácsi keresztet vet rajtunk.
-

- Ki tudja megmondani, hogyan nevezzük más szóval a tanítványokat?- kérdeztem egy ismétlésnél.
 - Papostoloknak! – mondta örömmel egy kisfiú.
-

Örök örömmel a Genesius Színjátszó Kör előadásában

Talán sokunk kedvelt ifjúkori olvasmánya volt Eleanor H. Porter: Az élet játéka című regénye. Ebben a főhős Pollyanna, az árva kislány rideg nagynénjéhez kerül. Ám az öröm játékát játszva, életvidámságával, végtelen optimizmusával, naiv lelkesedésével hamar „megfertőzi” a környezetét, a vidéki kisváros szinte minden lakóját. Természetesen még mogorva nagynénje jégszívét is sikerül megolvasztania, aki így végre utat enged életében az érzelmeknek, s még szerelemre, férjre is lel az orvos személyében.

A mű folytatásában már a felnőtt Pollyannával találkozhatunk. A könyv magyarul Az öröm játéka örök címmel jelent meg. A színdarab ezt a művet dolgozza fel.

Pollyanna egy télre Bostonba, egy igen gazdag, előkelő özvegyasszony palotájába kerül. A hölgyet eleinte örületbe kergeti a lány, aztán természetesen ő sem tud változás nélkül élni mellette, s kinyitja házát, pénztárcáját, de legfőképpen szívét Pollyanna nélkülöző barátai előtt.

A második felvonásra a gyerekszereplők fiatal felnőttekké válnak – Pollyanna is 20 éves. S mi más, mint a rejtélyek, szerelem, barátság, féltékenység, félreértések szövevénye tenné izgalmassá,

fordulatossá a történetet?! Természetesen a végére meglepő fordulatokkal tarkítva minden fiatal és kevésbé fiatal szív megtalálja párját, elveszett gyermek megleli családját, s mindenki legnagyobb meglelégedésére hármaskörre készülhetnek...

A korhű díszlet, kellékek, a gyönyörű kosztümök pillanatok alatt a múlt század eleji protestáns angolszász világba röpítik a nézőket. A jól szerkesztett, színpalak mögötti (csak hallható) és előtti (hallható és látható) párbeszéd, az átélt színészi játékok, a fény és a hangok tudatos használata, s persze a bájos történet a darab végéig nem is engedi őket a jelenbe vissza. Így a nézők számától és korától függetlenül borítékolható a siker!

Vigyázat! Mellékhatásoktól lehet tartani! Az öröm játéka a nézők szívében is észrevétlenül helyet lop magának, s mindenkit megfertőzve, otthonainkat, környezetünket hamarosan a derű és optimizmus légköre járhatja át!

Szilágyiné Simon Orsolya

A Régi Barátok Klub tagjai hétfőn tartott klubfoglalkozására meghívta a Genesis Színjátszó Kört az adventi ünnep

előkészületéhez kapcsolódóan. A színjátszó kör az Örök örömmel színdarabot adta elő, amely a szerelemről, ajándékozásról és egymásra való odafigyelésről szólt. A Lőke Jenőné Mariann által vezetett klub tagjai boldogan mentek haza, mert a színdarab szívet és lelket melengető volt. Nagyon köszönjük nektek, hogy elhoztátok a színházat és ezt a szép előadást, kívánunk nektek sok sikert, örömet munkátokhoz.

Vig Bálintné Rózsika

Köszönjük!

Évek óta használhatjuk a mozit próbákra és színielőadásokra, a Molnár Vid Bertalan Közösségi Ház jóvoltából. Ez a moziterem olyan a számunkra, mint egy kis kamaraszínház, kényelmes rakodótérrel, nagy színpaddal, függönnyel. Egyszóval jól érezzük itt magunkat.

Novemberben - nagy örömünkre – megújult a színpad. Varga Zoltán igazgató úr megtalálta a legegyszerűbb és leggyorsabb megoldást arra, hogy a hepe-hupás, nyikorgó padló helyett egyenletes, hangtalan „világot jelentő deszkákon” folytathassuk a munkát.

Köszönet érte és az évek óta tartó folyamatos együttműködésért, amelynek során a művelődési ház mindig is a segítségünkre volt.

Genesius Színjátszó Kör

Tájékoztatjuk egyházközségünk tagjait, hogy az egyházközségi hozzájárulás összege keresőknek 4.000,-, nem keresőknek 2.000,- Ft. Felhívjuk a figyelmet, hogy az OTP-s csekkék már nem használhatóak, mert a Plébániának új bankszámlája van a CIB Banknál.
--

Eseménynaptár

Adventben november 30-tól minden hétköznapi reggel 6 órakor **hajnali szentmisét** tartunk a templomban. Minden karácsonyra készülő testvérünket szeretettel várunk!

Adventi gyertyagyújtás lesz minden szombaton az esti szentmise után. Első alkalom november 28.

December 6-án 15 órakor **Jótekonysági koncert** lesz a templomban. A helyi kórusok mellett Sasvári Sándor lép fel.

December 14-én 14 órakor **Adventi kézműves foglalkozás** lesz a plébánián.

December 18-án 17 órakor **Bűnbánati liturgiát (gyónási lehetőséggel)** tartunk a templomban.

December 20-án, Advent 4. vasárnapján a 10 órai szentmise után **Élő Betlehem** lesz a plébánia előtt.

December 24-én 23 óra 30 perckor az éjféli mise előtt, és december 25-én a fél kilences szentmise után színjátzóink előadják a templomban **Melyiket a kilenc közül c. jelenetet**.

December 27-én 15 óra 30 perckor lesz a **családok megáldása**, szeretettel várjuk a kisgyermekes családokat, különösen az idén keresztelteket. 17 órától **szentségimádást** tartunk.

December 27-én az esti szentmisében **Szent János napi boráldás** lesz templomunkban.

December 31-én a 18 órai szentmisében tartjuk az év végi **Hálaadást**.

Január 1. **Szűz Mária, Isten Anyja.** Főünnep.

Felelős kiadó: Szalóky Albert OSB

A Szerkesztőbizottság tagjai:

Szalóky Albert OSB,

Burger Gáborné, Markó Józsefné,

dr. Galavics Krisztina,

dr. Ponty Krisztina, Szabó Csabáné